

¹²*Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknak.* ¹³*Senki se mondja, amikor kísértésbe jut: „Isten kísért engem”, mert Isten a gonosztól nem kísérhető, és ő maga sem kísért senkit a gonosszal.* ¹⁴*Mert mindenki saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe.* ¹⁵*Azután a kívánság megfogánva bünt szül, a bűn pedig kiteljesedve halált nemz.*

Kedves Testvérek!

Az olimpia a sport csúcsa. Az olimpiai bajnokok mindenhol megbecsülésnek, tiszteletnek örvendenek. Így volt ez már az ókorban, és így van ez az újkori olimpiák történetében. Egy kiváló sportteljesítmény mögött áldozatok, lemondás és rengeteg gyakorlás húzódik. A legutóbbi olimpián bronzérmes magyar úszó mosolyogva nyilatkozta mondta elhíresült nyilatkozatában: „elfáradtam, rám férne egy-két sajtburessz”. A hamburgerre utaló sportoló mondatából ki lehetett olvasni, hogy azért vágyik ez után a nem túl egészségesnek nevezhető étel után, mert a várva várt munka, a sok-sok lemondás után elérte célját.

A héten elhangoztak a nyilatkozatok, hogy Corona vírus ide vagy oda a nyárra tervezett Pekingi Olimpiát megtartják. Üzenet volt ez a sportolóknak, akik már nemcsak, hogy megkezdték a felkészülést, hanem már próbálnak úgy időzíteni, hogy formájuk akkor és ott legyen a legjobb. A legfontosabb versenyen elnyerhessék a hön áhított versenydíjat: olimpiai bajnokok lehessenek.

Sokszor, sokan elmondták már, hogy a versenysport, főként ebben a top kategóriában egész embert kíván, nem lehet fél szívvel csinálni. Mindent ennek kell alárendelni, a családtól kezdve a saját vágyokig mindent háttérbe kell helyezni ahhoz, hogy valaki eredményes legyen.

Elkezdődött a böjti időszak. Ilyenkor a keresztyén világ tekintete már húsvétra szegeződik. Arra az eseményre, amely hitünk középpontjában van, a megváltás művére, Jézus golgotai kereszten elszenvedett halálára, és a harmadnap öröme, a feltámadás mindent megváltoztató, és minden emberi okoskodást porba tipró csodájára.

A böjt egy felkészülési idő. Felkészülés, de mire is?

Az oltár előtti ígében olvashatunk Jézus 40 napos böjtjéről, melynek során nem evett, és amelynek végén a Sátán megkísérte őt. Jézus úgy lép a nyilvánosság elé, hogy előtte felkészül: böjtöl. Az Ószövetségben is találkozhatunk ehhez hasonló történetekkel, amikor valaki böjtöléssel készül fel egy-egy Istentől kapott küldetésre.

Ezek szerint a böjt ezt jelenti: felkészülés a szolgálatra.

De mi ugye nem készülünk különleges szolgálatra, miért böjtöljünk?

Azt is látjuk, hogy a Biblia emberei böjtöltek, amikor bűnbánatot tartottak. Ott van Jónás történetében Ninive esete, amikor még az állatokra is zsákruhát húznak, és hamuval szórják meg őket. Böjtöt hirdetnek, mert elfordultak Istentől. A bűnbánat ideje tehát a böjt? Felkészülés a számadásra. Talán ez már közelebb áll ahhoz, ahogyan a böjtről gondolkodunk, és ami miatt a húsvét előtti böjti időszak is kialakult. A bűnbánat útja, a megtisztulás lehetősége.

Olyanról is olvashatunk a Szentírásban, hogy valaki nem maga miatt, hanem azért böjtöl, hogy azzal másnak segítsen. Böjtölve kéri az Urat, így próbálja kiimádkozni a másik számára a gyógyulást vagy a megterést. Jézus maga is beszél erről.

De, ha még tovább lapozunk Bibliánkban, akkor még egy böjt típust meg tudunk különböztetni. Ez pedig a folyamatos böjt. „Böjtölök kétszer egy héten...” imádkozza büszkén a farizeus Jézus példázatában. A zsidóságban a heti egyszeri böjt volt szokásban. A keresztyénység annak idején ezt nemcsak átvette, hanem volt olyan időszak, amikor heti három nap böjtöt is tartottak. Mára talán a katolikus egyház őrzi ennek a heti rendszeres böjtnek az emlékét, és talán vannak néhányan, akik gyakorolják is. Esetleg nem kötelességszerűen, hanem szívből, nem formai dolgokban, hanem lélekkel.

Akkor most melyik a böjt? Böjt az, amikor az Istenhez szeretnék közelebb kerülni. Hogy mi célból, azt éppen az aktualitások adják meg: azért, hogy felkészüljek egy szolgálatra, vagy mert érzem, bűnbánatot kell tartanom, esetleg szeretnék segíteni másoknak, vagy szeretném megélni az Istennel való kapcsolatom mélységeit.

A sportolók sok mindenről lemondanak a céljuk eléréséhez. Mindent háttérbe szorítanak, így kellene nekünk is tennünk, ilyen böjtöt kellene tartanunk, ahol minden és mindenki mellékes a kitűzött cél elérése érdekében. A mi célunk pedig, hogy eljussunk az Istenhez, hogy helyre álljon az, ami egykor elromlott. Ehhez szükségünk van a böjtre. Azokra a hosszabb-rövidebb időszakokra, amikor éreztetjük magunkkal: kegyelemre szorulok.

Mert mi is a böjt? Nézzük most egy másik megközelítésből. A böjtölés – általános közfelfogás szerint – valamiről való lemondást jelent. A legtöbben a húst mondják, de azért az nyilvánvaló, hogy egy vegetáriánus életmódot folytató személy, nem egy életen át tartó böjtöt gyakorol. Tehát a böjt nem a húsról való lemondást jelenti, hanem egy olyan dolgról mondok le, ami megszokott, ami elveszi az időmet, eltereli a figyelmemet a lényegtől. Márpedig az megfigyelhető, hogy aki így tesz, és valóban az Istenre igyekszik figyelni, hatványozottan érik őt a kísértések.

Éppen ezt figyelte meg Jakab apostol, aki levelében elő is hozza ezt a témát. Mai alapigénkben a kísértésekről ír.

¹²*Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknek.*

Az olimpia és a sport hasonlata alapján mintha itt az emberi akaratéről lenne szó. Kitartás, próba kiállása és végül az elnyert jutalom az élet koronája. Ez így szép és jó is lenne, csakhogy Luther nem véletlen írja evangélikus himnuszunkban: erőnk magában mit sem ér, mi csakhamar elesnénk, de küzd értünk a hős vezér, ki Isten rendelt mellénk.

A cél ismerete és az akaratőrő nem elég. Ezt velem együtt szerintem sokan megtapasztalták már. Mert hiába határozok el dolgokat, hiába teszek fogadalmakat, jön a kísértés, és úgy eldőlk mint egy zsák. De miért van a kísértés, ha egyszer jó célért küzdök, az Istennel való kapcsolatomat szeretném jobbra, teljessé tenni?

¹³*Senki se mondja, amikor kísértésbe jut: „Isten kísért engem”, mert Isten a gonosztól nem kísérhető, és ő maga sem kísért senkit a gonosszal.* ¹⁴*Mert mindenki saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe.* ¹⁵*Azután a kívánság megfogánva bünt szül, a bűn pedig kiteljesedve halált nemz.*

Jakab apostol válasza, a miért van a kísértés kérdésére egyértelmű: a saját kívánságom miatt. Jakab szavai nem légből kapottak. Jól ismerte a bűneset történetét, ahol ezt olvassuk: ⁶*Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, hogy csábítja a szemet, és kívánatos is az a fa...*

¹⁴*Mert mindenki saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe.* – írja Jakab.

De hát ott volt a kígyó, a Sátán, a kísértő... hártjuk el a felőseget magunkról. Igen ott volt. De nem véletlen áll böjt elején előttünk Jézus megkísértésének története, amely már a keresztle mutat: mert Jézus nem csak szavaiban, hanem ténylegesen és végérvényesen legyőzte a Sátánt. A böjt jelképe a keresztle, amely a kígyó fejére tapos. Ahogyan az ún. olvassuk: *ő a fejedet tapossa, te pedig a sarkát mardosod.* Jézus legyőzte a Sátánt, és ezzel utat nyitott a számunkra, hogy megálljunk a kísértésekben. Hogy ne a saját kívánságainktól, vágyainktól vezérelt legyen az életünk, hanem bízzuk rá magunkat. „Ahová te vezetsz, csak oda megyek, hogy így mindörökké teveled legyek...” énekeltük. De jó lenne valóban így élni, magunkat háttérbe szorítva, mint egy sportoló, aki előtt világos a cél, aki tudja, hová szeretne eljutni, és azt is, hogy ehhez kitől kaphat meg minden segítséget.

Szemeinket a keresztre szögezve induljunk el mi is a böjti úton, a magunkról, a vágyainkról, a kívánságainkról való lemondás útján, hogy kiteljesedhessen az életünk.